

ската армия, или пъкъ задържанъ въ нѣкой концентрационенъ лагеръ като заложникъ.

Августовото слънце прижурияше страшно.

Гладенъ и жаденъ, той не искаше да спрѣ, а все вървѣше напредъ. Избѣгваше селата, прикриваше се и отъ ромънскитѣ войници и жандарми. И колчемъ зърнѣше нѣкоя колона войници, сърдцето му трепваше. Отъ селата излизаха върволици селяни конвоирани отъ войници или жандармеи.

Въ неговата душа кипѣше желанието да почне борба съ тѣхъ, но какво можеше да стори самъ съ тая пушка и осемдесетѣхъ патрона, които намѣри въ сумкитѣ и презраменната паласка. Ще убие двама, десетъ, двадесетъ, а и тѣ може още въ началото да го улучатъ и само ще ги озвѣри да избиятъ невиннитѣ.

Съ мъжа, отъ своята немощъ, изтри потѣта отъ челото си и пакъ продължи да върви или по скоро да влачи подбититѣ си крака. Обущата му не бѣха пригодени да се движатъ изъ ниви и кокурузища. Но трѣбваше да върви. Време за почивка нѣмаше. Пътюмъ откърши царевица почна да смучи зърната, та да утоли жаждата си, но после пъкъ почна да я дѣвче и да пълни празния стомахъ.

Свечери се. Но той не искаше да почива. Сега нощѣта ще му бжде закрилница и ще може да върви и по пѣтя. Ще може да срѣща и войници. Ромънскиятъ езикъ ще му служи за прикритие. Речено сторено. Той напусна едно кокурузище тръгна по калатния пѣтъ, или по-скоро по трасираното отъ скоро шосе. Обаче нѣмаше представа кжде се намира.

Следъ полунощъ, капналъ отъ умора отъ жажда и гладъ, той се присви между шумака на една горичка и заспа. Но не за дълго. Тропотъ отъ коне и трѣсъкъ отъ коли го събуди. Надигна се. Въ сутришния сумракъ се движеха ромънски войски, една пехотна дружина, две батареи полска артилерия, и единъ ескадронъ кавалерия. Тѣ бързаха. Моисей искаше да се надигне и тръгне следъ тѣхъ, защото смѣташе, че пѣтя ще бжде най-чистъ и безопасенъ, обаче, съ охкане седна. Краката му бѣха разранени. Отъ елегантнитѣ обуща не бѣше останало освенъ вардалото и токоветѣ. Събу се и очитѣ му се насълзиха. Бѣше невъзможно да върви босъ, а и друго спасение нѣмаше. Но българскиятъ войникъ предъ нищо не се спира.

Моисей съблѣче палтото си и отъ ржжавитѣ си направи калцунни, а отъ предницитѣ обви краката си, обвърза ги съ астаря и пое пѣтя следъ ромънската колона. Той застигна обознитѣ коли и можа да смъкне отъ последната кола нови ботуши, панталонъ, и една куртка заедно съ раница, къмъ която бѣха прикрепени, а на лѣвия жгълъ висѣше закачена на халката една манерка съ вода. Въ самата раница доста лакомства намѣри. Когато изостана следъ колоната, при-